

Հովհաննես Թումանյան

Հայոց լեռներում

Մեր ճամփեն խավար, մեր ճամփեն գիշեր,
Ու մենք անհատնում
Էն անլույս սրբնում
Երկա՛ր դարերով գրնում ենք դեպ վեր
Հայոց լեռներում,
Դրժար լեռներում:

Տանում ենք հրնուց մեր գանձերն անգին,
Մեր գանձերը ծով,
Ինչ որ դարերով
Երկնել է, ծրնել մեր խորունկ հոգին
Հայոց լեռներում,
Բարձր լեռներում:

Բայց քանի անգամ շեկ անապատի
Օրդուները սև
Իրարու ետև
Եկա՛ն գարկեցին մեր քարվանս ազնիվ
Հայոց լեռներում,
Արնոտ լեռներում:

Ու մեր քարվանս շրփոթ, սուկահար,
Թալանված, ջարդված

Ու հատված-հատված
Տանում է իրեն վերքերն անհամար
Հայոց լեռներում,
Սուգի լեռներում:

Ու մեր աչքերը նայում են կարոտ՝
Հեռու աստղերին,
Երկրնքի ծերին,
Թե ե՞րբ կրթացվի պայծառ առավոտ՝
Հայոց լեռներում,
Կանաչ լեռներում:

1902
